

Inleiding uit een mail van Herman Wesseling naar aanleiding van de klasreunie van 2012 :

Door de organisator van deze jaarlijkse traditie werd in zijn schrijven naar ons gevraagd om in deze gezellige bijeenkomst eventueel grappige of saignante verhalen de ronde te laten doen.

Deze 50-jarige feestherdenking van het behaalde “Abitur “ – einddiploma Humaniora – moet het feestelijk opblinken zijn van de glans die het 6 (of voor sommigen 7-jarig) of minder, verblijf in het Instituut Don Bosco Kortrijk op Jullie allen heeft nagelaten.

Ook ik kan het niet nalaten jullie deelnemer te laten worden van datgene dat in een verborgen hoekje van mijn geest telkens weer opspringt (pop-ups in moderne termen) om de wereld kond te doen.

Steeds weer heb ik dit onderdrukt, maar gezien deze aangename omstandigheden laat ik dit verhaal op jullie los.

Als Antwerpenaar bezit ik niet de gezellige humor van de West-Vlaamse taal maar ik weet dat Antwerps ondergronds cynisme tot nadenkende humor kan leiden.

Het behalen van het einddiploma Humaniora was voor mij zeker en vast een bekroning van 7 jaar volwassener worden.

Daarom wil jullie het verhaal vertellen hoe het allemaal begonnen is.

De datum 30 juni 1962 is slechts het eindresultaat van wat op 1 september 1954 als kind aangevangen had.

Wat op die eerste september 1954 allemaal gespeeld heeft wil ik jullie nu vertellen.

Woensdag 1 september 1954.

Antwerpen Centraal Station.

Daar stond ik dan, samen met vader en moeder op perron 6, klaar om op de trein met bestemming Kortrijk-Tourcoing te stappen.

Het was geen bijzonder zonnige dag, maar ook niet regenachtig. Gewoon een dag in mijn kind zijn.

Tussen mijn vader en ik stond een vaalbruine, geribde koffer, door mijn zorgzame moeder ingepakt. Zij bevatte al mijn bezittingen voor de komende maanden. Ik besepte het toen nog niet maar eigenlijk was de koffer en haar inhoud alles wat ik van mijn lagere school naar student zijn kon meenemen. En dat was eigenlijk bitter weinig.

Ik was niet bang van die koffer en zijn inhoud. Ik kende die koffer. Alle jaren, voor zover ik mij kon herinneren, werd op een bepaald moment van boven op de kast van de slaapkamer van mijn ouders de koffer weggehaald, afgestoft, en door moeder ingepakt met het hebben en houden voor drie kinderen en vader en moeder. De spanning was toen te snijden in huis.

De volgende morgen zouden we met de trein naar Enschedé in Nederland vertrekken voor een weekje vakantie naar het ouderlijk huis van mijn vader. Dat was in mijn ogen toen een verre en avontuurlijke dagreis.

Deze koffer dus (er was er maar één in huis) bevatte nu mijn spullen. Het scheen mij toe dat deze koffer het afscheidsgeschenk was van mijn ouders aan mij. Hoe zouden zij nu nog ooit naar Enschedé kunnen reizen zonder koffer.

Daar stond ze nu op het perron. Er was een stevig touw rond gebonden, want een van de slotjes vertoonde de neiging om op de meest onverwachte momenten open te springen en de inhoud op de grond te spuien. Als dat gebeurde vond ik dat spannend en helemaal niet zo erg, maar vader en moeder beseften wel dat de tentoongestelde inhoud nog niet in de buurt kwam van Dior en Chanel. Begripen die zelfs in die tijd bij het reizend en treinpubliek gekend waren.

Reis Antwerpen – Kortrijk

Afijn! (Merken jullie nog mijn nederlandse afkomst) Vader greep het gehavende handvat van de koffer beet en gromde iets van - een kus aan moeder- en beklom de trein. Het afscheid van moeder is waarschijnlijk kort geweest, maar toch herinner ik mij de twee paar rode gezwollen ogen en de gezwinde sprong van mij op de trein mijn vader achterna.

Vader had de koffer reeds in het bagagerek boven mijn zitplaats gemikt (Ik dacht : hoe moet ik die er ooit weer afkrijgen) en na een kus en een kruisje op het voorhoofd met de boodschap: “ doe het goed - vergeet niet uit te stappen in Kortrijk – schrijf een brief – postzegels zitten in de koffer” zag ik hem terug bij moeder staan op het perron.

Wat mij opviel en tot op heden bijgebleven is dat hij moeder vast omhelsde en vasthield ver totdat de trein vertrokken was. Dat gebaar van vader was ik niet gewoon en heb ik lang niet kunnen plaatsen.

Het was reeds een forse ruk verder dat ik mij realiseerde dat in de treincoupé er zich nog mensen bevonden (ik vond het altijd reuze leuk (nederlandse invloed) tegen de rijrichting te zitten – ik zag het verleden verdwijnen en de toekomst zich aanbieden-).Op de bank in rijrichting bevond zich een mama en papa met in hun midden een schriel jongetje (veel later zou blijken dat hij Jackie noemde). Ook in het bagagerek boven hen lag een koffer. Het uitzicht van dat pronkstuk (dat viel zelfs mij op) getuigde van een zekere chiekere bovenklasse.

Ik stopte maar snel mijn vochtige zakdoek in mijn broekzak en, waarschijnlijk waren mijn vochtige gepijnigde ogen de mama van de (voor mij nog niet gekende) Jackie opgevallen, en sprak de mama van het jongetje mij aan:

“ Jij gaat ook naar de kostschool van DonBosco in Kortrijk!”

“ Ik zie het aan het papiertje aan je koffer”

“ Dan zullen jullie vriendjes worden in dezelfde klas” maakte ze als een soort statement (modern woord – bestond nog niet in die tijd).

De papa hield zich afwezig en rookte wat trekkerig aan zijn sigaret.

Later als we in het Instituut toch wel maatjes werden zou Jackie me op dag vertellen dat papa niet zijn papa was en hij door mama naar kostschool gestuurd werd om- ja waarom?. – zelfs dat is mij veel later maar eerst duidelijk geworden.

Aankomst Kortrijk

Denk nu niet dat ik de naam Kortrijk niet kende en denk zeker niet dat ik voordien nooit in Don Bosco Kortrijk geweest was.

Nu we toch van Antwerpen naar Kortrijk sporen (een wereldreis tussen twee culturen) even

EEN INTERMEZZO

Ik kwam in het instituut Don Bosco terecht via de pastoor van de Sint Annaparochie (Niks abnormaals: de kloosterschool ronselaars overspoelden in die tijd gans Vlaanderen) .Op een mooie dag moesten mijn moeder en ik om 08.00h voor de parochiekerk klaar staan:

Onze parochie werd bestuurd door een strenge parochieherder en twee sacro-sancte parochie-dames (met geld en een mooie lichtblauwe amerikaanse chevrolet).

En inderdaad stipt 10 over acht kwam de mooie lichtblauwe amerikaanse chevrolet aanrijden met chauffeur (waarschijnlijk de echtgenoot van een van de sacro-sancte dames), de parochieherder naast hem en achterin –juist- de voormelde dames.

Moeder en ik mochten de nog krappe vrije ruimte op de achterbank innemen en weg waren we.

U kan begrijpen dat dit voor mij een overheerlijk evenement was en mijn moeder was overweldigd door de nabije lijfelijke aanwezigheid van de parochieherder en de sacro-sancte dames.

Zo reden we bestemming Don Bosco Kortrijk. Eerst in ingetogen stilte en na de tunnel te hebben verlaten (nee niet de Kennedy tunnel – die was nog in natale fase) werd door de parochieherder samen met ons de rozekrans gebeden om een voorspoedige reis Den Here af te smeken.

Door de zegen van de Heer en met aanwijzing van de parochieherder bereikten we het Instituut. Moeder en ik waren toch wel danig onder de indruk van dit grote - in die tijd – zwartstenige- gebouw midden in de velden. Een priestercarrière opbouwen leek mij plots geen enkel probleem meer. Ook de – in mijn ogen – eindeloze Don Bosco dreef leek mij de oprit naar de hemelse zaligheid. Er was geen enkel schoonheidsfoutje aan die blauwe hemel te ontdekken.

De parochieherder, de chauffeur, de sacro-sancte dames, mijn moeder en ik werden – eigenlijk zonder aanzien des persoons - hartelijk ontvangen door een – in mijn ogen – pater. Dan werden moeder en ik separaat genomen en kregen wij een rondleiding in dit immense gebouw.

De parochieherder, de chauffeur en de sacro-sancte dames verdwenen in een andere richting met - wat ik later leerde - de directeur van het Instituut om een koffie of weet ik wat te drinken.

Moeder en ik hadden – eerlijk gezegd – ook wel zin om iets te drinken; maar dat leek in de rondleiding niet voorzien.

Na de rondleiding was het middaguur voorbij en stonden moeder en ik voorzien van de nodige inschrijvingsformulieren terug in de inkomsthal waar ons werd medegedeeld dat de parochieherder, de chauffeur en de sacro-sancte dames vertrokken waren omdat zij nog andere dringende afspraken hadden.. Ofwel wist moeder hiervan of liet ze haar paniek mij niet merken. In ieder geval wandelden wij even later wat verdorst en verhongerd de

eindeloze goddelijke Don bosco dreef door naar de Aalbeekse steenweg, waar we volgens de behulpzame pater aan de deur probleemloos de bus naar het station van Kortrijk konden nemen.

Mijn moeder echter was een slimme moeder en diepte uit haar grote tas lekkere thuisbereide boterhammetjes en wij hebben (zwijgen tegen vader zei ze me) in de herberg “ de Drie Koningen” op de hoek van de eindeloze goddelijke Don Bosco dreef en de Aalbeekse Steenweg nog weldadig gedronken (moeder een Trappist, ik de verboden godendrank Cola). Met de trein en een limonade vooraf in het station zijn we nog vrolijk gezind thuis geraakt.

EINDE INTERMEZZO

Aankomst in het Instituut .

Ikmoet geslapen hebben want plotseling schrok ik op door gestommel in de wagon van de trein. Iedereen stond recht jassen aan te trekken, kinderen te fatsoeneren en koffers uit de bagagerekken te halen.

Dit moest dus Kortrijk zijn.

Wereldreiziger die ik al was (referentie mijn zojuist gehouden intermezzo) dit was de eindstap naar het Instituut, maar ik wist ook dat hier de bedevaarttreinen naar Lourdes vertrokken (dat had ik gehoord van de berichten op de kansel in de parochiekerk).

Het sloeg nogal tegen. Buiten enige aanwezigheid van zwarte toga´s op ons aankomstperoon, was het station van Kortrijk helemaal leeg. Eigenlijk had ik een drukte verwacht van draagberries en zingende lui “Ave Ave Ave Maria “ en “ Te Lourdes in de bergen “ ; maar niets van dat.

De vermeende papa van Jackie bleek een actieve papa te zijn: hij hielp mij, mijn koffer, de mama van Jackie, Jackie zelf en zijn luxe koffer van de trein en dat zonder verpinken. Vanuit het niets verscheen er zo´n zwarte toga die tegen mama en papa van Jackie en natuurlijk (naar hij dacht) het broertje van Jacky : ik dus : “ Don Bosco ! volg maar die groep jongens naar de bus.

Hoe ze het klaar speelden blijft voor mij nog steeds een raadsel.

Maar ja! De Picpussen en andere merken zullen elk wel hun eigen techniek van herkenning gehad hebben.

Het zal wel aan mijn vermoeidheid en de treinreis gelegen hebben maar ik vond die lange inrit van de Don Bosco dreef toch iets minder goddelijk .

En wat voor taal werd er hier gesproken. Geen jota was daar van te maken. Ongelooflijke mijns insziens uitheemse keelklanken werden door uitbundige knapen, die zich anciens van het Instituut mochten noemen, uitgestoten. Ik zag dat bij Jackie de tranen nader stonden dan het lachen en de mama en (vermoedelijke) papa van Jackie klemden zich in lichte paniek aan de hangpalen van de bus.

In die lange iets minder goddelijke Don bosco-dreef was het mij alsof ik van Saulus naar Paulus op weg naar Damascus gebliksemd werd.. Ik begreep in een flits dat de taal die ik hoorde DIE TAAL was , die door emigratie en missionnering een van de vijf

wereldtalen geworden was. Van Noord-Amerika, Zuid- Amerika, Afrika., Azie en Oceanie had deze onbegrijpelijke taal de band tussen alle naties gesmeed. Deze taal moest ik onmiddellijk leren begrijpen. Spreken was onmogelijk. “Pupehole”, “giedere”, “ biro” bijvoorbeeld Deze taal kon alleen met de moedermelk aan deze autochtonen gezoogd worden zijn.

Ter voorbereiding van mijn eind- avondwoordje verwijs ik jullie graag naar de colum van Marc Reynebeau (DS van 9.5 2012 pagina 26) over West Vlamingen dringend op zoek naar wetenschap in eigen streek.

Avond en eerste nacht in het Instituut

Deze dag eindigde voor mij met een onverwacht en hemels geschenk. Inderdaad na een gebed en avondwoordje van – uitzonderlijk – de directeur van het Instituut - over Don Bosco en de voor mij nog onbekende wonderjongen Dominiek Savio, klommen we drie trappen hoog naar bed toe.

De slaapzaal.

Ongelooflijk! Allemaal - naar mijn kijken - niet te tellen opgedekte bedden. En één daarvan werd het mijne. Dat had ik nooit meegemaakt. Helemaal alleen in mijn eigen bed. Nooit meer moeten delen met mijn broer of anderen.

Dat zou ik zeker schrijven aan mijn vader en moeder , de parochieherder. De sacrosancte dames zou de parochieherder wel op de hoogte brengen.

Toen ging het licht uit.

Hadden mijn Vader en Moeder mij in mijn bed zien liggen; zij zouden toch twee zwart zouten streepjes aan mijn ogen gezien hebben. Met twee heftige snikken ben ik in slaap gevallen, niet beseffend dat de eerste dag van zeven onvergetelijke jaren voorbij was.